

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 17 marca 1932 r.

**w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 lipca 1924 r.
o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.**

Art. 1. Ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650), zmieniona przez ustawę z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 97), ustawę z dnia 28 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 863), rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 199), ustawę z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235), ustawę z dnia 25 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 18) oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 646), ulega następującym zmianom:

1) Ust. 1 art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają w myśl niniejszej ustawy robotnicy bez różnicy płci po ukończeniu 16 lat życia, pozostający w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych, górniczych, hutniczych, handlowych, komunikacyjnych i przewozowych, oraz w innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają co najmniej 5 pracowników.”

Po ust. 1 art. 1 dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej rozszerzyć obowiązek zabezpieczenia na wypadek bezrobocia na robotników przedsiębiorstw i zakładów pracy, wymienionych w ust. 1, zatrudniających mniej niż 5 pracowników.”

W ust. 2 art. 1 wyrazy: „ w drodze rozporządzenia w ciągu 3 miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami: „w drodze rozporządzeń”.

2) Ust. 1 art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Uprawnionymi do korzystania z zasiłków, niniejszą ustawą przewidzianych, są robotnicy, podlegający obowiązkowi zabezpieczenia na podstawie art. 1, których stosunek najmu pracy został rozwiązany i którzy w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłków podlegali co najmniej przez 26 tygodni temu obowiązkowi.

Za tydzień w rozumieniu przepisu ustępu poprzedniego uważa się 6 dni pracy, przyczem przypadające na dzień pracy święto zalicza się jako dzień pracy. W razie niekorzystnego stanu rynku pracy Minister Pracy i Opieki Społecznej może wydać rozporządzenie o zmniejszeniu liczby dni pracy, określonych w poprzednim zdaniu.

Zgłoszenie bezrobocia winno być dokonane w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, w jego oddziale lub w jednej z instytucji zastępczych, przewidzianych w art. 22, zgodnie z przepisami, wydanymi na podstawie pkt. d) art. 30.”

W ust. 2 art. 2 skreśla się wyrazy: „wyjawszy służbę czynną”.

Po ust. 2 art. 2 dodaje się nowy ustęp 5 treści następującej:

„Zabezpieczeni, których głównym źródłem utrzymania nie jest praca najemna, nie są uprawnionymi do zasiłków, przewidzianych niniejszą ustawą. Szczegółowe przepisy w tej sprawie wyda Minister Pracy i Opieki Społecznej.”

3) Po ust. 2 art. 3 dodaje się jako ustęp 3 postanowienie:

„Przyznanie prawa do zasiłków robotnikom, wymienionych w ust. 1, może nastąpić jedynie, jeśli Minister Pracy i Opieki Społecznej stwierdzi na podstawie danych, zawartych we wniosku Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia, że wydatki na te zasiłki znajdują pokrycie w ramach budżetu Funduszu Bezrobocia, ustalonego na dany rok budżetowy.”

4) Art. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przysługuje prawo zwalniania od obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników, którzy są zatrudnieni w zakładach czynnych krócej niż 6 miesięcy w ciągu roku, oraz robotników, zatrudnionych przy robotach meljoracyjnych, które trwają krócej niż 8 miesięcy w ciągu roku.”

5) Art. 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Podstawą do wymiaru wkładek jest faktyczny zarobek robotnika, obliczany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

Wysokość wkładki, obliczanej od każdorazowo wypłacanych zarobków, wynosi 2% sumy, służącej za podstawę do wymiaru wkładek, przyczem suma poniżej 50 groszy zaokrągla się do 50 groszy, zaś suma powyżej 50 groszy zaokrągla się do 1 złotego.

Dla otrzymania zarobku dziennego, służącego za podstawę do obliczania wkładki, dzieli się sumę wypłaconego robotnikowi za ostatni okres płatniczy zarobku bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń przez liczbę dni, za które zarobek ten został wypłacony.

Przypadająca za zabezpieczenie robotnika wkładkę dzieli się między pracodawcę a robotnika

w ten sposób, że 1,5% płaci pracodawca z własnych funduszy, zaś 0,5% robotnik.

Wkładka za podlegającego obowiązkowi zabezpieczenia robotnika sezonowego wynosi 4% od każdorazowo wypłacanych temu robotnikowi zarobków, przyczem ma zastosowanie najwyższa norma, przewidziana w ust. 3 niniejszego artykułu.

Za robotników sezonowych w rozumieniu przepisu ustępu poprzedniego nie uważa się bezrobotnych, zatrudnionych przy robotach publicznych, prowadzonych dla zatrudnienia bezrobotnych (art. 38-a) z sum, asygnowanych na ten cel z funduszy Skarbu Państwa lub samorządu terytorjalnego.

Przypadająca za zabezpieczenie robotnika sezonowego wkładkę w wysokości 4% dzieli się między pracodawcę a robotnika w ten sposób, że 2% płaci pracodawca z własnych funduszy, zaś 2% robotnik.

Za uiszczenie wkładki odpowiada pracodawca, który część wkładki, przypadającą od robotnika, potrąca przy każdorazowej wypłacie należnego robotnikowi zarobku. Część wkładki, przypadająca na robotnika, nie potrącona z jakiegokolwiek przyczyny przy wypłacie zarobku, nie może być potrącona przy wypłatach następnych, natomiast winna być uiszczona przez pracodawcę z własnych funduszy.

Wkładki zakładów pracy, przewidziane w niniejszym artykule, winny być co miesiąc zdołu najpóźniej do dnia 20 następującego miesiąca, zaś jeśli idzie o zakłady pracy górniczo-hutnicze — do dnia 25 następującego miesiąca przekazane do Funduszu Bezrobocia, względnie do instytucji, przez niego wskazanych.”

6) W ust. 2 art. 9 po wyrazach: „zaliczy Funduszowi Bezrobocia” dodaje się wyrazy: „w ramach budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, ustalonego na dany rok budżetowy”.

7) W ust. 1 art. 10 wyrazy: „w art. 11” zastępuje się wyrazami: „niniejszą ustawą”.

8) Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Uprawnieni do pobierania zasiłku w myśl art. 2 otrzymują zasiłek pieniężny z Funduszu Bezrobocia oraz mogą otrzymać odpowiednie sumy na pokrycie kosztów przejazdu do miejscowości, w której mają zapewnioną pracę.

Podstawę wymiaru zasiłku dla uprawnionego do niego robotnika stanowi przeciętny dzienny zarobek w podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia ostatnich 13 tygodniach, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia zasiłku dla robotnika, dzieli się sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13 tygodni, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, bez jakichkolwiek potrąceń, przez liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 złotych, wówczas zasiłek oblicza się od 6 złotych.”

9) Po artykule 11 dodaje się art. 11-a o treści następującej:

„Art. 11-a. Zasiłek dla bezrobotnego składa się z zasiłku zasadniczego i dodatku rodzinnego.

Zasiłek zasadniczy wynosi 30% podstawy wymiaru zasiłku (art. 11).

Dodatek rodzinny wynosi:

5% podstawy wymiaru zasiłku — dla bezrobotnego, obciążonego rodziną, złożoną z 1 — 2 osób,

10% podstawy wymiaru zasiłku — dla bezrobotnego, obciążonego rodziną, złożoną z 3 — 5 osób,

20% podstawy wymiaru zasiłku — dla bezrobotnego, obciążonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób.

Zasiłki nie podlegają zajęciu sądowemu ani administracyjnemu."

10) Punkty b) i c) art. 12 otrzymują brzmienie:

„b) dzieci i pasierbów w wieku do 16 lat życia, o ile nie zarobkują, oraz w wieku ponad 16 lat życia, o ile są niezdolni do zarobkowania,

c) dzieci i pasierbów w wieku od 16 do 18 lat życia, o ile kształcą się w średnich zakładach naukowych ogólnokształcących i zawodowych."

11) W ust. 3 art. 13 po wyrazach: „do 17 tygodni” dodaje się wyrazy: „jednak tylko w tym przypadku, gdy stwierdzi na podstawie danych, zawartych we wniosku, że wydatki, które spowoduje przedłużenie okresu zasiłkowego, znajdą pokrycie w ramach budżetu Funduszu Bezrobocia, ustalonego na dany rok budżetowy”.

W ust. 4 tegoż artykułu wyrazy: „20 tygodni” zastępuje się wyrazami: „czasokres, przewidziany w ust. 1 art. 2”.

W ust. 5 tegoż artykułu wyrazy: „za 7 dni ubiegłych” zastępuje się wyrazami: „za ubiegły tydzień roboczy”.

Po ust. 5 tegoż artykułu dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Tydzień roboczy w rozumieniu ustępu poprzedniego nie obejmuje niedziel”.

12) W art. 15 po punkcie b) dodaje się punkt c) treści następującej:

„c) jeżeli dobrowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązał stosunek najmu pracy”.

13) Art. 16 skreśla się.

14) Ust. 1 art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Organami miejscowymi Funduszu Bezrobocia są zarządy obwodowe. Ilość ich, właściwość terytorjalną oraz siedziby określa Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia.”

15) W art. 22 wyraz „gminom” zastępuje się wyrazami: „gminom miejskim i wiejskim oraz powiatowym związkom komunalnym”, zaś wyrazy: „lub instytucjom społecznym” zastępuje się wyrazami: „kasom chorych i innym instytucjom społecznym”.

16) W ust. 1 art. 23 po wyrazie „gminy” dodaje się wyrazy: „oraz powiatowe związki komunalne”.

17) W obu ustępach art. 24 po użytym w kilku przypadkach wyrazie „gminy” dodaje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazy: „oraz powiatowe związki komunalne”.

18) Po ust. 2 art. 26 dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Nadzór nad działalnością obwodowych komisji odwoławczych sprawuje Minister Pracy i Opieki Społecznej”.

19) W art. 27 po wyrazie „winien” skreśla się wyrazy: „przed upływem dni 30 od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy”.

20) W art. 29 po wyrazach: „w ciągu 24 godzin zaświadczenia” skreśla się ostatnie zdanie, natomiast dodaje się nowe zdanie: „Treść zaświadczenia ustali w drodze rozporządzenia Minister Pracy i Opieki Społecznej.”

21) W punkcie b) art. 30 po wyrazach: „w art. 1 niniejszej ustawy” skreśla się ostatnie zdanie, natomiast dodaje się nowy punkt c) treści następującej: „c) o sposobie ściągania wkładek, wymienionych w art. 6 lit. a) niniejszej ustawy”.

Lit. c) staje się lit. d).

22) W ust. 1 art. 34 kwota grzywny: „od 10 — 100 złotych” zastępuje się kwotą: „od 50 do 1.000 złotych”, zaś kwota grzywny: „od 200 do 1.000 złotych” zastępuje się kwotą: „od 250 do 3.000 złotych”.

W ust. 2 tegoż artykułu wyrazy: „4 tygodnie” zastępuje się wyrazami: „13 tygodni”.

23) W końcu art. 36 dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Prawo przymusowego ściągania wkładek przedawnia się po 3 latach od dnia płatności poszczególnych wkładek; czynność egzekucyjna przerywa bieg przedawnienia.”

24) W ust. 1 art. 38 skreśla się wyrazy: „20 tygodni”.

25) Po art. 38 wstawia się dwa nowe artykuły 38-a i 38-b o brzmieniu następującem:

„Art. 38-a. W przypadkach przedłużającego się szczególnie niekorzystnego stanu rynku pracy Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej może zarządzać wypłacanie bezrobotnym robotnikom, którzy wyczerpali przysługujące im zasiłki ustawowe, zapomóg tytułem doraźnej pomocy dla bezrobotnych, pokrywanej ze środków Skarbu Państwa, a prowadzonej na zasadach, które ustala rozporządzenie Rady Ministrów, oraz może zarządzać prowadzenie z tych środków robót publicznych dla zatrudnienia bezrobotnych.

Zarządzenie, wymienione w poprzednim ustępie, może dotyczyć również tych bezrobotnych robotników, którzy nie nabyli prawa do zasiłku w myśl art. 2, jednakże podlegali obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w zakładach pracy, wymienionych w art. 1, przez okres co najmniej 20 tygodni, obliczonych zgodnie z ust. 2 art. 2.

Sposób użycia kredytów na zatrudnienie bezrobotnych ustala Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Roboty dla zatrudnienia bezrobotnych mają służyć celom dobra publicznego, przyczem przeważająca część kosztów wykonania tych robót powinna stanowić wynagrodzenie zatrudnionych przy nich osób.”

„Art. 38-b. Bezrobotny, pobierający zapomogi doraźne, przewidziane w art. 38-a, obowiązany jest pod groźbą utraty prawa do zapomóg, przyjąć każdą pracę, wskazaną mu przez państwowy (komunalny) urząd pośrednictwa pracy, prowadzoną dla zatrudnienia bezrobotnych.”

26) Art. 42 i 43 skreśla się.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej. Jednocześnie

nie upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszymi przepisami prawnymi oraz ustawą niniejszą, i do wprowadzenia nowej kolejnej numeracji artykułów.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 2 miesiące po ogłoszeniu. Jednocześnie tracą moc obowiązującą ustawa z dnia 25 marca 1929 r. (Dz.

U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 18) oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 646).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
